

Meghívó

a Magyar Szakszervezeti Szövetség Női Tagozata nevében meghívom

Apropó – NŐNAP -- 2017 *avagy, a bérkülönbségtől a női szegénységig* címmel rendezendő konferenciára.

2017. március 7.-én

Helyszíne: Hotel Benczúr
VI. Budapest, Benczúr u. 35.

- 10.00 *Megnyitó*
Szabóné Fréh Zsuzsanna, vezető helyettes
MASZSZ Női Tagozat
- 10.10 *Mit jelent ma a munkavállaló nőnek lenni.*
Hercegh Mária, vezető
MASZSZ Női tagozat
- 10.30 *Van esélye a nők törekvéseinek?*
Lévai Katalin
volt esélyegyenlőségi miniszter, EP képviselő
- 11.10 *A szakszervezeti nők esélyegyenlőség-politikai követeléseai Magyarországon*
Langowski Judith, M.A.
- 11.40 **Szünet**
- 12.00 **Panel: *Mi ma a NŐNAP***
Böcskei Balázs munkatárs, Politikatudományi Intézet MTA
Bujdosó Attila elnök, TÁVSZAK szakszervezet
Földes György történész, Politikatörténeti Intézet
Kiss Ambrus politológus, Policy Agenda
Somos András szerkesztő-riporter, ATV,
Pető Péter újságíró, blogger, 24.hu
Varga Éva alelnök, BDSZ
- 13.50 *Zárszó*
Kordás László, elnök
Magyar Szakszervezeti Szövetség
- 14.00 **Büfé ebéd**

A **Nemzetközi Nőnap**, a nők iránti tisztelet és megbecsülés kifejezésének napja, amelyet 1907 óta, Magyarországon 1948 óta, minden **március 8-án** tartanak.

A nőnap eredetileg a mai virágos, kedveskedő megemlékezéssel szemben, munkásmozgalmi eredetű, harcossá, a nők egyenjogúságával és a szabad munkavállalásával kapcsolatos, demonstratív nap volt.

A nemzetközi nőnap, a létrehozói szándéka szerint az az egyszerű, de mégis történelmet alakító nap, ami a nők évszázados küzdelmét eleveníti fel, melyet az **egyenlő jogokért és egyenlő lehetőségekért** vívtak.

Adódik a kérdés: mi ma 2017-ban a Nőnap?

Egy kedves gesztusokat felvonultató, „szokásjogon elfogadott” – „kötelező”, igazi tartalommal már nem bíró, megemlékezés? Vagy egy nagyon fontos gondolat, hogy legalább ezen az egy napon az évben, élezzük a férfi kollégák, szívem szerint a munkaadók, de még a törvényhozók lelkiismeretét az irányba, hogy mi is itt vagyunk és tessék minket észrevéve, megbecsülni.

A véleményem az, hogy ez is, az is. Mindez, és mindezen túl még számos, itt most felsorolni nem kívánt, gesztus rendszer.

Én azonban a Magyar Szakszervezeti Szövetség női szervezetének vezetőjeként határozottan azt képviselem, hogy ez a nap, sokkal aktuálisabb az eredeti tartalmában ma, mint valaha volt.

Az eredeti tartalom: **a béregyenlőség, a rövidebb munkaidő, a társadalomban való részvételi lehetőség**, - sajnos ma is a napi képviselni valónk alap elemei.

Ma aktuálisan kiegészíthetjük a női szegénységgel.

Nem tagadom, számomra is fontos a figyelem, a virág és az ünneplés.

De soha nem vakított el az ünnepi gesztus öröme annyira, hogy megfeledkezzek a nap tartalmáról és az elődeim elvégzett törekvéseiről.

Joggal tehető fel az a kérdés, hogyan van az, hogy ennyi eltelt küzdelmes év és annyi megtett cselekvés után, 2017-ben még mindig harcot kell folytatni az alapvető munkáltatás, a társadalmi részvétel egyenlőségéért.

A munkahelyek többsége még mindig olyan, ahol nők foglalkoztatása, nem jelent egyenlőséget sem bérben, sem előmenetelben. A társadalom még mindig álságos szemforgatással túri, hogy a gyermeket vállaló nő kevesebbet érjen a munkáltatóknak azon férfi kollégáinál, akinek ez nem hátrány, de kifejezetten előnyt jelent.

Szóval, mi történik itt? Amikor a nők, ugyan annyi időben dolgoznak, a munka, a karrier és minden civil és szakszervezeti tevékenység mellett, a család terheit, ma is a nők viszik túlnyomó többségben, „természetesen”.

Hogy van az, hogy amikor a gyengébb nemről beszélünk, az a nő, és amikor a férfit meg kell őrizni a „világnak”, legyen ez az egészsége, a tekintélye, a pozíciója – a társadalom ezt is nőnek a felelősségévé teszi.

Megítélik a nőt, ha a párja nem eléggé rendezett, amennyiben a férfi szétcsúszik és akkor is, ha a családját elhagyva „keresi” a boldogságát.

A társadalom nem közösi ki azt a férfit, aki a gyerekeket hátrahagyva, eltitkolva a jövedelmét, nem törődik a családdal, semmivel és senkivel. Van viszont megvetés, felháborodás, megítélés, ha ezt jóval kevesebb esetben, egy nő teszi.

A két keresőt és teljes foglalkoztatást vizionáló világunkban, hogyan fordulhat az elő, hogy az **egyenlően elvégzett munkáért, nem jár ugyanannyi munkabér**, csak azért mert nő vagy.

Pedig egy mondás szerint: „ugyan annyit teszünk, ugyan annyit akarunk”.

Az én vágyam az, hogy egyszer már csak szép emlék legyen a törekvés, amiért harcolni kellett elődeimnek és nekem is.

De addig is: le kell hámozni erről a tiszta eszméért és törekvésért indult mozgalmi ünnepről, mind azt, ami az idők folyamán ráakódott, eltakarva az eredeti alapértékeit.

Legyen ez a nap a munkát vállaló nők napja, és tegyük ezt ünneppé mi, szakszervezetes nők és férfiak, együtt.

Ennek jegyében tegyük azért, hogy a NŐNAP újra ünnep és a miénk legyen.

Hercegh Mária

tagozatvezető